

Ім'я користувача:
Полтавський інститут економіки і права Полтавськи...

ID перевірки:
1016265834

Дата перевірки:
20.05.2024 19:16:54 IDT

Тип перевірки:
Doc vs Internet + Library

Дата звіту:
21.05.2024 17:31:53 IDT

ID користувача:
100011299

Назва документа: Курсова робота_Пономаренко Ангеліна

Кількість сторінок: 27 Кількість слів: 5726 Кількість символів: 42508 Розмір файлу: 36.43 KB ID файлу: 1016055885

19.9% Схожість

Найбільша схожість: 16.1% з Інтернет-джерелом (http://dspace.wunu.edu.ua/bitstream/316497/907/1/pdf_%D0%94%D0%)

19.9% Джерела з Інтернету 513 Сторінка 29

0.79% Джерела з Бібліотеки 10 Сторінка 32

0% Цитат

Вилучення цитат вимкнене

Вилучення списку бібліографічних посилань вимкнене

0% Вилучень

Немає вилучених джерел

ЗМІСТ

Вступ.....	
Розділ 1. Загальна характеристика захисту права власності в цивільному праві України.....	
Розділ 2. Речово-правові способи захисту права власності в цивільному прав.....	
Розділ 3. Зобов'язально-правові способи захисту права власності цивільному праві.....	
Висновки.....	
Список використаних джерел.....	

ВСТУП

Одним з важливих питань в історії української суспільної свідомості є питання про власність та її соціальне призначення. У всі часи система майнового права займала центральне місце в Цивільному кодексі. Його основні положення визначають зміст інших розділів Цивільного кодексу (договірне право, спадкове право, зобов'язальне право і т.д.). Цим пояснюється постійний інтерес представників юридичної науки до вивчення питань захисту прав власності.

Стаття 13 Конституції України проголошує, що основним принципом у сфері захисту прав власності є положення про те, що держава забезпечує рівний захист усім суб'єктам права власності. В останні роки питання захисту прав власності набуло значної теоретичної та практичної значущості. Аналіз сучасної судової практики показує, що єдиної позиції судових органів при вирішенні спорів, пов'язаних з порушенням майнових прав, не існує. Невизначеність судових органів у питанні одноманітного застосування норм цивільного права до даної категорії спорів призводить до порушення конституційних прав власника, оскільки компетентні суди загальної юрисдикції та арбітражні суди, беручи до уваги спори, пов'язані із захистом порушених прав, розпливчастої застосовують норми чинного законодавства.

Метою курсового дослідження є з'ясування відповідальності в цивільному праві України

Для досягнення мети дослідження необхідно було вирішити наступні завдання:

- дослідити джерела правового регулювання відносин щодо захисту майнових прав;
- проаналізувати чинне вітчизняне законодавство, зарубіжні закони про врегулювання спорів, практику використання відновлювальних і компенсаторних методів захисту прав власності;
- з'ясувати суть шляхів і засобів захисту прав власності;
- визначити значимість матеріально-правових та обов'язкових юридичних методів захисту прав власності в сучасних економічних умовах;
- розкрити зміст методу захисту прав власності;

Метою дослідження є суспільні відносини, що виникають у зв'язку із захистом прав власності.

Предметом даного дослідження є захист прав власності в цивільному праві.

Методи дослідження. В ході роботи було застосовано ряд методів наукового пошуку.

Курсова робота складається з вступу, трьох розділів, висновків і списку використаних джерел.

РОЗДІЛ 1. ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ЗАХИСТУ ПРАВА ВЛАСНОСТІ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРАВІ УКРАЇНИ

Захист суб'єктивних прав і охоронюваних законом інтересів фізичних і юридичних осіб, органів державної влади та місцевого самоврядування є найважливішою гарантією практичної реалізації законодавцями і юридичною наукою, і такий захист є основним напрямком діяльності судових і адміністративних органів в області розгляду і вирішення цивільних та інших спорів. Правовою основою їх діяльності та підставою для застосування правового захисту є стаття 55 Конституції України, відповідно до якої права і свободи людини захищаються судами. У той же час, кожна людина має право, використавши всі внутрішні правові гарантії, звертатися за захистом прав і

свобод у відповідні міжнародні судові органи або відповідні структури міжнародних організацій, а також захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань будь-якими способами, не забороненими законом.

Закріплений у Конституції України принцип судового захисту прав деталізований у галузевому законодавстві. Зокрема, регулюються підстави правового захисту, форми і методи захисту, особливості захисту окремих прав (груп прав) і охоронюваних законом інтересів. Цивільне законодавство не тільки визначає способи захисту цивільних прав та інтересів, але й надає деякі додаткові гарантії належного здійснення прав, такі як самооборона.

Якщо взяти до уваги предмет дослідження даної статті, то стає ясно, що отримання прибутку є лише важливим юридичним і обов'язковим правовим способом захисту прав власності. Правова основа для виділення останньої і її

Досить всебічного дослідження. Це положення статті 13 Конституції України [119, с.66], статті 16 Цивільного кодексу України [304, с. 480], статті 386 Цивільного кодексу України та ряд положень спеціальних законодавчих актів. Перш ніж розглядати самостійно питання охорони прав на вказаний об'єкт, необхідно визначитися з методологічними питаннями. Роз'яснюється відмінність між поняттями "охорона" і "заступництво", сутність права на охорону і правовідносин з охорони в цілому. Поняття "захист", громадянські права і "захист" інтересів настільки тісно пов'язані, що в літературі вони часто зливаються воедино, або ж розмежування занадто розпливчато, тому важко виділити кожне поняття в окрему юридичну сферу.

Взаємозв'язок між цими категоріями вже багато років обговорюється в юридичній науці. Дослідник з питання про співвідношення правової категорії охорони і огорожі прав власності зазначив, що це питання носить чисто теоретичний характер і не робить істотного впливу на реалізацію прав власності, але охорону і огорожу прав власності цілком можна розглядати як 2 окремих дії. Зокрема, показано, що вжиті особою заходи юридичного або технічного характеру охоплюються поняттям "захист", якщо тільки порушення

можливе. Однак, якщо у Правовласника є достатні підстави вважати, що його права будуть порушені, або існує реальна загроза таких порушень, вжиті запобіжні заходи будуть "захищені" [115, С.15] - це підпадає під поняття.

Згідно з цими заявами, охорона повинна розглядатися як законний спосіб запобігання її порушення, а захист повинен розглядатися як такий, що виникає у разі її порушення і передбачає відновлення відповідних прав власності.

У законодавчих актах часто допускається заміна категорій охорони і заступництва. Прикладом може служити, зокрема, стаття 1 Закону України "Про страхування" [206, с.50]. Таке страхування визначається через поняття своєрідних цивільно-правових відносин щодо захисту майнових прав фізичних та юридичних осіб при настанні певної події (страхового випадку). Однак очевидно, що ці події можуть і не настати (в цьому випадку страхова діяльність буде безглуздою, а отже, в більшості випадків і не відбудеться).

Проте, договір страхування укладено, виконується сторонами і закінчується в установленому законодавством порядку. Деякі автори співвідносять правову категорію охорони та огороження майнових прав через етапи існування суб'єктивного цивільного права. Таким чином, метою правового захисту є регулювання суспільних відносин на першому етапі і визначення заходів щодо захисту певних суб'єктивних прав на другому етапі, а сама можливість захисту цього права і його конкретна реалізація розглядаються як один з факторів правового захисту, а правовий захист - це тільки результат діяльності особи, яка здійснила право на захист [191].

Існує точка зору, що поняття захисту прав власності ширше, ніж поняття захисту таких прав. У той же час мотивація такої позиції полягає в аналізі суті і обсягу можливостей, що надаються охороною і заступництвом. Якщо перший з них обмежується тільки запобіганням порушення прав, то другий включає в себе, крім того, захист від порушення прав, що дає більш широкий спектр повноважень [143, с.217-231].

Юридичні факти, які створюють ці правовідносини, є злочинними. Оскільки це не є предметом даного дослідження, ми не будемо вдаватися до переліку дій, які вважаються порушенням прав власності, але відзначимо, що цей факт визначає, які методи можуть бути використані, та інші аспекти механізму реалізації права на захист. Виявлення деталей правовідносин щодо захисту є неповним без дослідження їх структури. Як відомо, традиційний погляд на це питання ґрунтується на 3 елементах у складі правовідносин: суб'єкті, об'єкті та змісті правовідносин (правах та обов'язках суб'єкта) [93].

Одним з основних елементів правовідносин щодо захисту прав власності є об'єкт. Питання теорії об'єктів в цивільному праві є одним з найбільш спірних, починаючи з того, що саме означає це поняття з "об'єкта" і закінчується присвоєнням певних інтересів і прав об'єкту цивільного права.

В цілому, підводячи підсумок, метою дослідження є включення в правовідносини щодо захисту прав власності грошей, цінних паперів, іншого майна і матеріальних благ, висновок про те, що в зв'язку з цим можуть виникати, змінюватися і припинятися цивільно-правові відносини. Об'єктом такої охорони є пряме право на об'єкт, описаний вище. Саме право

Вони можуть бути порушені іншими особами, і саме в зв'язку з цим Цивільний кодекс передбачає безліч способів, за допомогою яких особа може захистити порушені або оспорювані права і охоронювані законом інтереси.

Предметом розгляду є наступні елементи правовідносин щодо захисту прав власності. Суб'єктом правовідносин щодо захисту майнових прав є: з одного боку, особа, якій надано майнові права у зв'язку з об'єктом, та на підставі правових норм, уповноважена вимагати захисту порушених суб'єктивних прав. З іншого боку, особа, протиправна діяльність якої порушила її суб'єктивне право на об'єкт власності.

Не менш важливим елементом правовідносин щодо захисту прав власності є зміст – суб'єктивні права і відповідні їм обов'язки. Особливість

змісту правовідносин щодо захисту прав власності полягає в тому, що після її виникнення, тобто після порушення прав, встановлюється відносний тип правовідносин. У таких правовідносинах носій певних зобов'язань, який зобов'язаний відновити порушені права, постає, по суті, результатом застосування методу захисту. Не вдаючись в детальний аналіз категорій суб'єктивних прав і обов'язків, слід зазначити, що в правовідносинах щодо захисту майнових прав суть прав полягає в заснованих на методах захисту вимогах припинити порушення прав. Порушення прав слід сприймати як дію або бездіяльність, що перешкоджає нормальному здійсненню суб'єктом прав, передбачених правовстановлюючим документом, а також законом або договором. Порушення прав у відповідних правовідносинах проявляється в тому, що боржник не виконує або неналежним чином виконує свої зобов'язання за договором. В абсолютних правовідносинах дії щодо порушення прав полягають у неправомірному використанні відповідного об'єкта та/або створенні перешкод при здійсненні суб'єктивних прав. Оскарження прав знаходить вираз у відмові у володінні правами уповноваженій особі або в делегуванні певних дій, які заперечують існування таких прав.

Таким чином, характеристики кваліфікації правовідносин були визначені щодо

При захисті майнових прав необхідно звертати увагу на наступне: дані правовідносини являють собою регульовані нормами цивільного права правовідносини між об'єктом майнових прав та іншою особою, які виникають у зв'язку з порушенням таких прав і втілюються в застосуванні методів захисту, захист, передбачений нормами Закону.

Захист прав власності спрямований на відновлення порушених прав і припинення дій, які їх порушують. З викладеної точки зору, метод захисту прав власності можна визначити як орієнтовану на права людини правову конструкцію – систему правомірних (визначених або дозволених законом) дій

суб'єкта захисту (підконтрольних осіб та/або компетентних органів) і істотних юридичних наслідків цих дій (тобто виникнення, зміна або припинення відповідних прав і обов'язків), що будь-яким чином є порушенням прав власності. Дозволяє запобігати, усувати або компенсувати наслідки сварок. Проте, поняття законних способів володіння виступає як загальне,

Ті, що відображають інструментальні аспекти правового явища. Адже служіння на тому чи іншому рівні (окремому суб'єкту, групі суб'єктів, іншій спільноті, суспільству в цілому) як спосіб вирішення тієї чи іншої соціальної проблеми, як і вітчизняна теорія права, так і практика міжнародних юрисдикцій, дозволяє нам наблизитися до визначення даного поняття від полегшення. Таким чином, поняття "судовий захист", що використовується в ст.13 Європейської конвенції про захист прав людини і основних свобод, трактується вченими і практикою Європейського суду з прав людини максимально широко – як засіб підтвердження або відновлення будь-якого права [40, С. 439-443].

**РОЗДІЛ 2. РЕЧОВО - ПРАВОВІ СПОСОБИ ЗАХИСТУ ПРАВА
ВЛАСНОСТІ В ЦИВІЛЬНОМУ ПРАВ**

Згідно з українським законодавством, зміст права власності включає в себе 3 основні елементи: право володіти, користуватися і розпоряджатися майном. Закон надає власнику можливість розпоряджатися своїм майном на власний розсуд, таким чином, щоб це не суперечило закону та іншим правовим актам, не зачіпаючи охоронюваних законом інтересів інших осіб будь-яка дія, що перешкоджає власнику використовувати своє майно на свій розсуд, має припинятися в установленому законом порядку. Не можна забувати, що характер методу, обраного для захисту своїх прав, повинен відповідати характеру порушених правовідносин.

Метод правового захисту права власності використовується в разі порушення майнових прав, що мають характер права власності. Такі права власників є абсолютними, їм протистоїть невизначена кількість інших. Якщо ви порушуєте майнові права власника, тобто право володіти, користуватися або розпоряджатися майном, ви підлягаєте розірванню.

Одним із способів відновлення прав власника, який має свій характер у судовій практиці, є витребування чужого незаконного майна

Володіння цей метод називається "обґрунтування" (від лат. VINDICO- захищаю, наполягаю, вимагаю. Віндикація застосовується, коли за власником зберігається право власності, але він не може здійснити його, оскільки річ залишає право власності і знаходиться в незаконному володінні іншої особи. Право на захист реалізується шляхом звернення до суду з позовом про стягнення майна з незаконного володіння іншої особи, що називається "доказовим позовом". Іншими словами, вимога про доказ - це вимога особи, яка не є власником, до власника, який не володіє об'єктом незаконно, з метою повернути власність, яка була порушена шляхом вилучення її з природи, і така вимога використовується для пред'явлення претензій на те, на що власник втратив право власності.

Слід зазначити, що у власника може не бути власного майна (наприклад, орендованого або втраченого). Існують так звані номінальні

власники, які не є власниками, але володіють майном завдяки законам і договорам. Але, як правило, саме наявність майна визначає можливість здійснення інших прав власника.

Що стосується суті незаконного володіння, то якщо немає законних підстав (наприклад, володіння чимось вкраденим), або якщо законних підстав більше немає (термін оренди нерухомості закінчується), або якщо законні підстави недійсні (володіння, встановлене в результаті недійсної угоди) [299, с.390] слід розуміти позбавлення фактичного контролю над майном, вилученим з володіння

У таких ситуаціях власник (інша уповноважена особа) потребує захисту, оскільки власнику або іншій особі, яка має законні права на майно, часто не дозволяється здійснювати право на це майно. Якщо на зорі епохи Стародавнього Риму подібні позови пред'являлися тільки власниками [10, С.188-190], то сучасне законодавство значно спрощує цю процедуру і надає можливість всім законним власникам пред'являти подібні позови. Таким чином, вони захищають як свої права, так і права власника майна.

У розглянутому методі захисту прав власності важливий сам об'єкт, а це значить, що це конкретна властивість, і це тільки індивідуально визначені властивості. Це об'єктивно пояснюється, і ті, що визначаються загальними характеристиками, взаємозамінні, а юридично такі не визначені, і якщо ті, що визначені окремо, зникають (або якщо має місце поєднання одних і тих же загальних характеристик), вимога про докази не підлягає задоволенню. Якщо річ знищена, це унеможлиблює пред'явлення позову про доказ, і в цьому випадку, якщо немає можливості виділити річ, яка залишила володіння власника, з маси однорідних, то необхідно пред'явити позов про відшкодування шкоди. І хоча пред'являти позови про безпідставне збагачення необхідно, закон не передбачає захисту доказовими вимогами.

Що стосується незаконності володіння річчю будь-якою особою, то ця умова доказування включає в себе кілька аспектів, які вимагають роз'яснення.

Тому цілком очевидно, що для остаточного вирішення питань відповідача за даним позовом необхідно з'ясувати не тільки об'єктивну сторону, але і законність і незаконність прав власника. Необхідно враховувати суб'єктивні фактори в поведінці покупця нерухомості. Людина мала можливість дізнатися, знав він чи не знав, знав він чи не знав про ту чи іншу ситуацію. Отже, необхідно розрізняти 2 типи покупців чужих речей а) добросовісних б) недобросовісних.

Позивач зобов'язаний довести злий умисел набувача, оскільки Цивільний кодекс виходить з презумпції щирості набувача. Щоб спростувати це, ви повинні довести, що набувач діє або навмисно, або грубо

Через недбалість він не враховує конкретні обставини угоди, з яких ясно, що речі відчужуються незаконно. Такий критерій, як "цілісність", став новелою сучасного законодавства України, оскільки закон України "Про власність", за своєю неформальністю, не передбачав правових норм повернення майна власнику, а підтвердження власності взагалі не залежало від добросовісності набувача.

Добросовісним набувачем вважається **такий набувач, який не знав і не повинен був знати, що особа, яка придбала річ, не мало права її відчужувати.** Наприклад, власник предмета купив його в магазині з переробки відходів, але пізніше було встановлено, що його вкрали. **Власник не знав і не повинен був знати про незаконність свого володіння.** Набувач, який знав або повинен був знати, що особа, яка придбала річ, не мала права її відчужувати, вважається недобросовісною. Наприклад, людина може свідомо купувати крадені товари на ринку або в ситуації, яка дає підстави вважати, що він відчужує чужу власність, а не свою власну. Серед його інформаційних матеріалів-лист **Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ номер один.24-150/0/4-13 2013/1/28** він перерахував основні відмінності в відповідальності добросовісних і зловмисних набувачів при врегулюванні спору після витребування майна:

1) зловмисник зобов'язаний повернути або відшкодувати власнику весь прибуток, отриманий або який повинен був отримати за період володіння річчю.

Добросовісний власник повинен робити це з того моменту, як дізнається про незаконність свого володіння. Наприклад, це може бути момент отримання повістки до суду і т. д. (стаття 390 (перша і друга) Цивільного кодексу);

2) добросовісний власник може зберегти вдосконалення, яке він вніс у річ, якщо зможе відокремити її, не пошкодивши.

Поліпшення, з одного боку, не обумовлено необхідністю його збереження, але, з іншого боку, воно покращує експлуатаційні характеристики речі, тому по суті це виправдані витрати на нерухомість.

Якщо поділ поліпшень неможливий, добросовісний власник має право вимагати від власника відшкодування понесених витрат у розмірі, на який збільшилася вартість речі (стаття 390 Цивільного кодексу).

Недобросовісний власник не має права залишати у себе зроблені ним поліпшення. Крім того, незаконний власник добросовісного та недобросовісного майна має право вимагати від власника відшкодування необхідних витрат, понесених у зв'язку з майном, з моменту, коли власник має право повернути майно або перерахувати дохід (стаття 390, частина 3 Цивільного кодексу).

Необхідні витрати-це такі витрати, без яких стан речі значно погіршився, в результаті чого її не можна було використовувати за призначенням.

Очевидно, що при вирішенні цієї проблеми слід виходити з того, що кожен учасник цивільних правовідносин повинен точно знати питання про статус свого майна, тобто про те, яке майно йому належить, і вживати заходів щодо відновлення свого права власності в разі втрати такої речі. При цьому,

звичайно, суб'єктивні громадянські права людини повинні захищатися тільки на його розсуд. Водночас, якщо власник не вжив заходів щодо відновлення права власності на умовах, визначених статтею 344 Цивільного кодексу України, з позиції раціоналізації обігу громадянина він повинен нести негативні наслідки такої правової пасивності. Це, зокрема, при застосуванні статті 344 Цивільного кодексу України, практика Верховного Суду України говорить, що власник знав про володіння власника протягом багатьох років (або знав одне і те ж) при розгляді цивільних і кримінальних справ у своїй постанові № 07.02.2014 "про судову Практика у справах про захист майнових прав та інших форм власності" № 5.

Аналізуючи вищевикладене, ми вважаємо, що система отримання права власності за межами володіння представляється явним плюсом з точки зору впорядкування обороту громадян, оскільки є певною гарантією дотримання прав власника при захисті прав власника.

На відміну від реституції, вилучення майна з незаконного володіння (оборона) іншої особи є фактичним юридичним засобом захисту майнових прав, що унеможливує використання таких коштів власниками індивідуально визначеного майна, які є сторонами недійсних правочинів [296, с.232].

На додаток до наведеного вище обговорення рекомендується також вказати на односторонній характер діалектики у зв'язку з неможливістю повернути іншу сторону недійсної угоди, яка не заявляла про таку вимогу, у вихідне положення. У неї є майно, передане іншою стороною, і вона повертає своє майно на своє прохання [6, с.30]. Така можливість суперечить двосторонньому характеру повернення, який передбачений статтею 216 Цивільного кодексу України, і належне йому майно йому не повернеться, тому це суттєво порушить інтереси тих, хто не пред'являє таких вимог [1].

Практика господарського життя знає, чи володіє власник своєю річчю, але від нього це не залежить і виникають ситуації, які заважають йому нею користуватися. У даній ситуації має місце порушення права власності,

оскільки власник втрачає право користування річчю, тобто 1 зі складових права власності. Порушується її право користування, і власник має право вимагати усунення цього порушення. Відновлення порушених прав, не пов'язаних з позбавленням права власності власника, здійснюється за допомогою так званого негативного судового процесу. Даний вид позову не є єдиним засобом правового захисту, більш ефективним, ніж обґрунтований позов. Вищевказані способи захисту майнових прав являють собою вимоги власника (або номінального власника) усунути порушення з боку третіх осіб при здійсненні прав, які не пов'язані з позбавленням права власності на майно, але створюють перешкоди власнику в користуванні або розпорядженні майном. Таким чином, для усунення цих порушень і відновлення повного контролю власника над майном в римському праві була розроблена модель негативної поведінки, яка знайшла своє впровадження і подальший розвиток практично у всіх правових системах світу [9, С.152].

Важливий характер негативного позову обумовлений тим фактом, що власник і відповідач знаходяться в реальних правових відносинах по відношенню до предмету спору і можуть бути пред'явлені тільки щодо майна, яке визначається індивідуально.

Законодавче формулювання негативного позову свідчить, що власник майна має право вимагати усунення перешкод при здійсненні свого права користуватися і розпоряджатися своїм майном розробив свій підхід до визначення некомпенсаційних вимог, розуміючи під претензією власника до іншої особи, адресованої до суду у формі позову про усунення перешкод при здійсненні права користування і розпорядження майном.

Інвалідність не має нічого спільного з позбавленням права власності [80, С.523]. На наш погляд, перевагою простроченого закону" про власність " є норма про некомпенсаційні вимоги, яка також давала власнику право вимагати відшкодування збитків і, на жаль, не включена до статті 391 Цивільного кодексу України. Однак депутати усунули цю прогалину нормами статті 386

Цивільного кодексу України, яка визначає загальний принцип захисту прав власності, згідно з яким "власник, права якого порушені, має право на компенсацію за заподіяну йому майнову і моральну шкоду". власник, який разом з власницею володіє річчю, але позбавлений можливості користуватися нею і розпоряджатися, має право подати негативний позов [299, с.393]. Тому при подачі позову про невідшкодування компенсації як позивач, так і номінальний власник мають право вимагати усунення перешкод з боку третіх осіб у користуванні майном. У цьому випадку при прийнятті рішення про те, хто з них може стати позивачем за некомпенсаційним позовом, слід виходити зі сфери компетенції обох призначених осіб отже, якщо право власності не належить власнику, власник майна має право подати позов, і власник може подати такий позов тільки після того, як власник припинить таке право власності

РОЗДІЛ 3. ЗОБОВ'ЯЗАЛЬНО-ПРАВОВІ СПОСОБИ ЗАХИСТУ ПРАВА ВЛАСНОСТІ ЦИВІЛЬНОМУ ПРАВІ

Обов'язкові юридичні (договірні і позадоговірні) методи захисту, що відносяться до цивільного права методи захисту прав власності виконують кілька функцій, однією з яких є компенсаційна і відновлювальна. І особливістю призначення поділу цієї функції є те, що вона має свій власний характер [72, с.13]. Ця функція відповідає принципам основного правозастосовчого Цивільного кодексу-принципу повної компенсації, одержуваної потерпілим у випадках незаконного заволодіння його майном, неналежного придбання і збереження його майна, в разі заподіяння йому шкоди і т.д. (в натуральній формі або у вигляді грошових еквівалентів).

Договірні правові засоби захисту прав власності застосовуються на підставі порушення умов договору. Дані засоби застосовуються в разі порушення однією зі сторін договору його умов, тобто невиконання договірних зобов'язань або неналежного виконання. І ми пропонуємо розглянути договірно-Правові засоби захисту, найбільш підходящі для захисту прав власності. Це визнання угод недійсними і перехід прав і обов'язків покупця в разі продажу часток спільної часткової власності.

Незважаючи на базовий характер системної приналежності цивільного права і категорії майнових прав, відносини, регульовані зобов'язальним правом

як системою цивільного права, є найбільш великими і, по суті, створюють найрізноманітніші і складні правові ситуації за образним висловом Єгорова, відносини, регульовані зобов'язальним правом як системою цивільного права, є найбільш великими і, по суті, створюють найрізноманітніші і складні правові ситуації. системі зобов'язань цивільного права, що є кривозною системою громадянського суспільства, [4, с.459] присвячено більшість положень Цивільного кодексу України.

Забезпечити належну динаміку майнових відносин у сфері приватного права. В таких умовах питання захисту прав власності у сфері договірних правовідносин набуває великої ваги.

Традиційно догматичне поняття боргу визначається через різні категорії цивільно-правових відносин [4, с.7; 3, С. 156]. Саме це наукове положення закріплено в чинному законодавстві України. У частині 1 статті 508 Цивільного кодексу України прямо зазначено, що зобов'язання є правовідносинами. Одна сторона (боржник) зобов'язана вчинити певні дії на користь іншої сторони (кредитора) (передача майна, виконання роботи, надання послуги, сплата грошей тощо).Або утриматися від певної дії, а кредитор має право вимагати від боржника виконання його обов'язку.

Однак для цілей даної роботи видається найбільш доцільним і правильним розглядати зобов'язання з традиційної точки зору чисто цивілізованого конструювання, як відносно Цивільне правовідносини, що опосередковує динаміку відносин власності у сфері приватного права.

З появою нових формулювань, підходів і категорій оцінки в Цивільному кодексі України виникають певні суперечки між спеціальними законами про недійсність правочинів, які призводять до нерівноправного тлумачення і застосування судами законів у цій сфері, знижуючи ефективність даного методу захисту прав власності. Оскільки ці фактори є причиною помилок, що допускаються судом при розгляді спорів про недійсність угод, вивчення цих питань і Узагальнення судової практики при вирішенні спорів даної категорії

необхідні.

Відповідно до статті 16 Цивільного кодексу України, застосування відповідних правових наслідків та визнання правочинів недійсними, як правило, вважаються одним із способів захисту цивільних прав. У зв'язку з тим, що більшість угод відбувається у зв'язку з майном, що належить власнику, цей метод захисту називається договірно-правовим методом захисту майнових прав.

Позивач має право подати заяву про визнання правочину недійсним, якщо виникне спір про наявність або відсутність таких фактів. Розглядати такі претензії окремо-це право позивача, без застосування наслідків недійсності угоди, тому, якщо такі факти будуть представлені, строго кажучи, може бути розглянуто заяву чинної частини про визначення недійсності угоди або відмова в цьому. У той же час, якщо позивач окремо не заявляв позов про встановлення недійсності угоди, але посилається на недійсність при встановленні іншого позову, суд не має права посылатися на відсутність рішення про встановлення недійсності угоди, але повинен оцінити такі доводи позивача. Позивач в мотивувальній частині свого рішення або винесе додаткове рішення.

Слід зазначити, що якщо її недійсність встановлена законом з урахуванням положень частини 2 статті 215 Цивільного кодексу України про те, що суду немає необхідності визнавати правочин недійсним, то така необхідність може виникнути у таких випадках: сторони виконують певні умови для незначні правочини, які посвідчуються нотаріально. Це порушує права третіх осіб. Воно зареєстровано в державних установах і т. д. у таких випадках рішення суду, в якому вказується тільки на недійсність угоди, може визначати відповідні правові наслідки недійсності угоди, і державні органи зобов'язані скасувати її реєстрацію і т. д.

Слід зазначити, що результатом визнання угоди недійсною не може бути її розірвання. Застосування наслідків недійсності оспорюваної угоди

можливо тільки при наявності рішення про визнання такої угоди недійсною.

Як правило, у разі виникнення спору таке порушення позбавляє сторони права посылатися на показання свідків для підтвердження дійсності угоди та її умов, але не заважає сторонам надавати письмові та інші докази, передбачені законом. При розгляді спору про визнання правочину, що підлягає нотаріальному посвідченню, недійсним (встановленні недійсності), немає необхідності консультуватися з однією зі сторін, якщо інше не передбачено законом.

Якщо угода здійснена повністю або частково однією зі сторін, а інша обходить її Нотаріальне засвідчення, суд може визнати її дійсною на вимогу сторони (або її правонаступника), здійснює угоду, відповідно до пункту 2 статті 220 Цивільного кодексу Російської Федерації. Україна. Це правило не застосовується, якщо існують обмеження (заборони), передбачені законодавчими актами для здійснення таких правочинів, або якщо сторони не погодили всі її істотні умови. Також слід звернути увагу на те, що норми ст.220 Цивільного кодексу України не поширюються на правочини, що підлягають нотаріальному посвідченню та державній реєстрації. Оскільки момент вчинення таких правочинів відповідно до статей 210, 640 Цивільного кодексу України пов'язаний з державною реєстрацією, вони не є укладеними і не породжують прав та обов'язків сторін.

Особлива проблема виникає, коли правочин, вчинений внаслідок зловмисної угоди між представником однієї сторони та другою стороною, відповідно до статті 232 Цивільного кодексу України, стає недійсним. Особа, яка уклала договір від імені іншої сторони, завдяки відносинам з представництвом, робить це для того, щоб завдати шкоди основним інтересам.

Суть представницьких відносин полягає в тому, що представник, завдяки наданим йому повноваженням, своїми діями створює, змінює або припиняє права і обов'язки директора школи. Він повинен проявляти не свою власну волю, а волю директора, діяти в своїх інтересах, створювати ті права і

обов'язки, які він хоче.

На відміну від цивільно-правової відповідальності, повернення є взаємним, і відповідно до пункту 1 статті 216 Цивільного кодексу України обов'язок щодо повернення майна, а якщо його повернення неможливе, покладається на кожну сторону недійсного правочину щодо повернення отриманої вартості. Цивільно-правова відповідальність, як правило, носить односторонній характер і зобов'язує особу, яка порушила майнові права іншої особи, відшкодувати шкоду, заподіяну потерпілому. Тому позиція деяких юристів щодо необхідності збереження односторонньої реституції у Цивільному кодексі України буде помилково зайвою [6, С.17].

Особливістю повернення в результаті недійсних угод при захисті майнових прав є наявність провину і можливість її застосування незалежно від шкоди, заподіяної такими угодами, що вже описано в юридичній літературі. Факт вини і заподіяної шкоди з метою відновлення сторони в положенні, що існувало до здійснення необробленої угоди, шляхом наявності таких юридичних фактів, як встановлена законом недійсність угоди і її виконання хоча б однією стороною, законодавцем не розглядається в контексті застосування повернення в захист майнових прав, але і в цивільно-правової відповідальності наявність цього елемента обов'язково. Вина злочинця викликана.

Збиток може бути завданий тільки у вигляді додаткових наслідків незначних транзакцій. Таким чином, відповідно до пункту 4 статті 221 Цивільного кодексу України, крім обов'язку повернути майно, отримане від неповнолітніх, компетентні сторони також зобов'язані відшкодувати збитки, завдані укладенням недійсного правочину, якщо вони знали або могли знати про вік неповнолітнього. інша сторона на момент здійснення угоди. Ми рекомендуємо внести зміни до статті 216 Цивільного кодексу України, яка перераховує основні правові наслідки недійсності правочину та доповнює його фактом вини особи, яка вчинила недійсний правочин.

Недоговірні способи захисту права власності застосовуються при порушенні зобов'язань, які виникають на підставах, передбачених законом поза договором, тобто вони виникають не на підставі договору, а є наслідком настання передбаченого законом факту порушення права поза договором. У зв'язку з тим, що підставою для виникнення таких зобов'язань є правопорушення (делікт), такі зобов'язання також називають деліктними зобов'язаннями [80, с.528].

Основною функцією недоговірних зобов'язально-правових способів захисту права власності є компенсаційно-відновлювальна функція, реалізація якої повинна забезпечувати особі, яка зазнала порушення свого права власності, відновлення її майнових прав. Недоговірні зобов'язально-правові способи захисту права власності служать відновленню майнового становища осіб, право власності яких було порушене.

Особливістю даного виду способів захисту права власності є те, що зобов'язання фактично реалізуються в рамках правоохоронних відносин, де точно визначені як той, у кого виникає обов'язок, так і той, у кого виникає право, проте саме зобов'язання виникає з абсолютних правовідносин, де коло правомочних і зобов'язаних осіб не визначені. Своєю відносністю ці зобов'язання наповнюються, коли починається вже захист порушеного права власності.

Недоговірний зобов'язально-правовий захист права власності здійснюється за допомогою позовів, що є наслідком порушення зобов'язання між власником і порушником його права за цим зобов'язанням і його права власності, що випливають із закону, а не з договору. Хочемо звернути увагу, що недоговірні зобов'язально-правові способи охороняють право власності не прямо, а лише опосередковано, оскільки відновити право власності не можливо, тільки можливо відновити становище, яке існувало до його порушення.

Одним з недоговірних зобов'язально-правових способів захисту, яким захищається порушене право власності є вимога про повернення

безпідставно набутого або збереженого майна, відшкодування шкоди, завданої власникові земельної ділянки, житлового будинку інших будівель у зв'язку із зниженням їх цінності та компенсація моральної шкоди у разі порушення права власності.

Конституція України проголошує людину найвищою соціальною цінністю, а утвердження і забезпечення прав і свобод людини – головним обов'язком держави. Законодавчо закріплено способи та загалом створено механізм захисту прав людини. Водночас цей процес не завершено, оскільки доводиться констатувати численні порушення майнових прав в сфері здійснення права власності. У захисті майнових прав осіб у разі порушення права власності найважливішим є зв'язок між правовими гарантіями, які їм надає закон і практичною реалізацією права на захист, тобто відновлення того майнового становища власника, яке існувало до порушення його права власності.

Так, згідно ст. 16 ЦК України, держава гарантує кожній особі захист свого майнового права шляхом відновлення становища, яке існувало до порушення. На нашу думку цю норму варто було б закріпити в спеціальних нормах, які регулюють захист права власності та викласти дане положення в такому контексті: «Кожна особа має право на захист свого майнового права шляхом відновлення майнового становища, яке існувало до порушення його права власності».

Недоговірні зобов'язально-правові способи засновані на охороні майнових прав сторін в цивільному праві, спрямовані на відновлення попереднього майнового стану власника. Вимоги про захист цих прав безпосередньо не впливають з права власності і не носять абсолютний характер. Розмір майнової шкоди визначається судом за допомогою оцінки міри порушення права власності в результаті взаємовідносин сторін, часто їх ще називають «необхідні витрати».

Вимога у разі набуття, збереження майна без достатньої правової підстави мають схожість із вимогами неволодіючих власників до володіючих

невласників про повернення майна із незаконного володіння останніх (віндикаційні позови). Дані правовідносини виникають з приводу майна, яке вибуло із володіння власника або іншого титульного володільця і опинилося у володінні чи користуванні інших осіб безпідставно.

Позов із набуття, збереження майна без достатньої правової підстави може бути пред'явлений до особи, яка опинилася в статусі відповідача у результаті як добросовісної так і недобросовісної поведінки, що також є своєрідним і для віндикаційного позову.

Відмінним у позові із набуття, збереження майна без достатньої правової підстави є обсяг стягнення, що розраховується, виходячи з майнової вигоди, набутої відповідачем, а не з існуючих у наявності у відповідача речей, які є власністю позивача (387 ЦК України), з урахуванням відповідних доходів та витрат, які визначаються відповідно до майнової сфери відповідача.

Головним критерієм, яким потрібно керуватися при застосуванні позову із набуття, збереження майна без достатньої підстави це природні властивості майна, яке витребується. За цією ознакою майно, як відомо, поділяється на майно визначене індивідуальними та визначене родовими ознаками. Вимога із набуття, збереження майна без достатньої правової підстави припускає, що спірне майно, яке опинилося в неправомірному володінні набувачем, або втратило власні індивідуалізуючі ознаки внаслідок того, що змішалось із однорідним майном набувача, або перероблено у якісно іншу річ, або набувачем спожито чи відчужено будь-яким іншим шляхом і не збереглося в натурі.

Виходячи з вищенаведеного, наслідком втрати майном індивідуалізуючих ознак, споживання або його відчуження є обов'язок повернути майно того ж самого роду, або відшкодувати його вартість грошима згідно зі ч. 3 ст. 1212 ЦК України.

ВИСНОВКИ

Захист права власності-це самостійне суб'єктивне право, що виникає в момент його порушення або загрози оспорювання. Зміст цього права включає в себе повноваження, кожне з яких полягає в здійсненні агресивних дій.

У правовідносинах щодо захисту майнових прав об'єктом захисту є право на ці об'єкти. Це право, яке може бути порушено іншою особою, і Цивільний кодекс передбачає кілька способів, за допомогою яких особа може захистити порушені або оспорювані права і охоронювані законом інтереси.

Суб'єктами правовідносин щодо захисту прав власності є: з одного боку, ті, кому надані права власності у зв'язку з об'єктом, і ті, хто володіє майном на підставі відповідного договору або закону, мають повноваження, засновані на правових нормах, вимагати захисту порушених суб'єктивних прав. З іншого боку, особа, протиправна діяльність якої порушила суб'єктивне право власності на об'єкт.

При порушенні або оскарженні прав власності рекомендується використовувати терміни" способи захисту прав власності "і" засоби захисту прав власності " в певній структурі. "Як захистити права власності" реалізується певними засобами, оскільки вищевказані аспекти захисту полягають у використанні таких юридичних засобів, які усувають перешкоди на шляху здійснення прав власності та дозволяють відновити майновий статус потерпілого власника. Саме тому при використанні вищевказаного захисту, як об'єкта цивільного права, необхідно використовувати термін "спосіб" для позначення дій, які особа може вчинити для захисту порушених майнових прав.

Методи захисту прав власності можна розрізнити в залежності від юридичних наслідків їх застосування до власних методів, таким як знищення майна з незаконного володіння кого-небудь іншого, ліквідація власності.

У здійсненні власником права користування та розпорядження своїм майном, яка виражається у визнанні права власності та визнання незаконними правових актів, які порушують права законним шляхом власності і захисту: як захистити права власності у договірних зобов'язаннях-передача прав та обов'язків покупця у разі визнання угод недійсними і продажу акцій за договором спільної часткової власності; як захистити майнові права в позадоговірні зобов'язання-набуття. Вимога вжити певних дій або заборонити стягнення зборів для запобігання порушення прав власності слід розглядати як попереджувальний метод її захисту. Захист прав власності можливий з моменту виникнення загрози таких порушень. Засобом такого захисту є вимога про заборону або зобов'язання вчинити певні дії.

Власник, майно якого знаходиться в небезпеці, має право вимагати її усунення від особи, яка її створила. Якщо загрозу майну усунути не вдалося, власник або адміністратор має право вжити заходів для запобігання несприятливих наслідків. Отже, ст.1164 Цивільного кодексу України слід викласти в такій редакції: у разі неусунення загрози життю, здоров'ю та майну особи зацікавлена особа має право вимагати.:

- 1) вжити термінових заходів щодо усунення загрози;
- 2) відшкодування заподіяної шкоди;
- 3) заборона загрозової діяльності;
- 4) відшкодування витрат, пов'язаних з прийняттям екстрених заходів щодо усунення загрози;

Схожість

Джерела з Інтернету

513

1	http://dspace.wunu.edu.ua/bitstream/316497/907/1/pdf_%D0%94%D0%B8%D1%81%D0%B5%D1%80%D1%82%D0%B0%D1%...	16.1%
2	http://idpnan.org.ua/files/2022/berejnyak-n.v.-zobov_yazannya-iz-nabuttya_-zberejnyya-mayna-bez-dostatnoyi-pravovoyi-pidst	1.21%
3	http://eKhSUIR.kspu.edu/bitstream/handle/123456789/13008/Savchenko_FBP_2020.pdf?isAllowed=y&sequence=1	2 джерела 1.17%
4	http://vuz-24.ru/nex/vuz-35539.php	2 джерела 0.79%
5	https://mdu.in.ua/Nauch/Konf/2022/zbirnik_materialiv_konferenciji_23.06.2022.pdf	16 джерел 0.54%
6	https://pr.cn.court.gov.ua/userfiles/file/2517/chasopus/Chasopis-n4(13)_2013.pdf	13 джерел 0.52%
7	http://consultant.parus.ua/?doc=08VF5C36BA	19 джерел 0.51%
8	https://protocol.ua/ru/postanova_vgsu_vid_16_06_2015_roku_u_spravi_917_1788_14	6 джерел 0.49%
9	https://dspace.oduvs.edu.ua/server/api/core/bitstreams/ce641bf8-0a8f-4b0b-a527-98b5f6982b99/content	2 джерела 0.47%
10	https://er.dduvs.in.ua/bitstream/123456789/2087/1/%D0%9A%D1%80%D0%B8%D0%BC_%D0%BF%D1%80%D0%BE%[20 джерел 0.45%
11	http://eprints.zu.edu.ua/28640	3 джерела 0.45%
12	https://www.dnu.dp.ua/docs/visnik/fjur/program_5c4722973d32b.pdf	0.44%
13	http://ir.nusta.edu.ua/bitstream/123456789/7478/1/7199_IR.pdf	13 джерел 0.4%
14	https://nm2.univd.edu.ua/download/144618	30 джерел 0.4%
15	http://cons.parus.ua/map/doc/00LPK0955A/Tsivilnii-kodeks-Ukrayinskoyi-RSR.html	0.38%
16	http://law1.boom.ru/diser/01/k3325-02.htm	26 джерел 0.38%
17	https://docs.dtkr.ua/doc/1077.354.1	3 джерела 0.37%
18	http://dspace.wunu.edu.ua/jspui/bitstream/316497/41772/1/disertacija_knish.pdf	2 джерела 0.37%
19	http://eprints.oa.edu.ua/1541/1/mater_konfer_Malynovsky-2012.pdf	5 джерел 0.35%
20	http://gm3d.ru/referaty_po_gosudarstvu_i_pravu/diplomnaya_rabota_zasobi.html	16 джерел 0.33%

21	http://dspace.onua.edu.ua/bitstream/handle/11300/25640/%d0%97%d0%b1%d1%96%d1%80%d0%bd%d0%b8%d0%b5	55 джерел	0.33%
22	https://ccu.gov.ua/sites/default/files/3_391_2020.pdf	2 джерела	0.31%
23	https://www.univer.km.ua/sites/default/files/%D0%9D%D0%B0%D1%83%D0%BA%D0%BE%D0%B2%D0%B0%20%D0%9F%D0%BC%D0%BA.pdf	2 джерела	0.31%
24	http://vestnik-pravo.mgu.od.ua/archive/juspradenc60/60_2022.pdf		0.31%
25	https://mydisser.com/dfiles/75883666.doc	17 джерел	0.31%
26	https://old.gp.gov.ua/ua/file_downloader.html?_c=download&_m=fslib&_t=fsfile&file_id=243112		0.31%
27	https://old.gp.gov.ua/ua/file_downloader.html?_c=download&_m=fslib&_t=fsfile&file_id=236400		0.3%
28	http://confuf.wunu.edu.ua/index.php/confuf/issue/download/20/19	2 джерела	0.3%
29	https://lpnu.ua/sites/default/files/dissertation/2016/2974/dysertaciya_cvok.pdf	23 джерела	0.3%
30	http://dspace.hnpu.edu.ua/bitstream/123456789/6577/1/%d0%97%d0%b1%d1%96%d1%80%d0%bd%d0%b8%d0%ba%20%d0%9d%20%b0%20%9f%d0%bc%d0%ba.pdf		0.28%
32	http://vjhr.sk/archive/2017_4/part_1/all.pdf		0.21%
33	http://yport.inf.ua/priobretenie-prekraschenie-prava34381.html	5 джерел	0.21%
34	http://essuir.sumdu.edu.ua/handle/123456789/52015	10 джерел	0.21%
35	http://yak.vlynko.com/?p=1568	12 джерел	0.21%
36	https://sport.bobrodobro.ru/6565	54 джерела	0.21%
37	https://infopedia.su/18xe6ff.html	3 джерела	0.19%
38	http://dspace.onu.edu.ua:8080/bitstream/123456789/27258/1/course_criminal_process.pdf	10 джерел	0.19%
39	http://referatu.net.ua/referats/7569/156577	5 джерел	0.17%
40	http://dspace.onu.edu.ua:8080/bitstream/123456789/28496/3/epf_monograf.pdf	3 джерела	0.17%
41	http://eprints.library.odeku.edu.ua/id/eprint/7325/1/GoptsiyMV_Oformlennya_KP_KvR_MV_2020.pdf	6 джерел	0.17%
42	https://snu.edu.ua/wp-content/uploads/2023/12/konferents-ya-18.05.2023.pdf	2 джерела	0.17%
43	https://yur-gazeta.com/publications/actual/tochka-nepovernennya.html	2 джерела	0.17%

47	https://protocol.ua/ua/postanova_vgsu_vid_21_09_2016_roku_u_spravi_909_1404_14	7 джерел	0.16%
48	http://vuz-24.ru/nex/vuz-34620.php	6 джерел	0.16%
49	http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/REG5665.html	2 джерела	0.16%
50	http://dspace.univer.kharkov.ua/bitstream/123456789/14082/7/diss-Trof%d1%83menko.pdf	8 джерел	0.16%
51	http://zemreforma.com.ua/files/slon/2012_module-site.doc	7 джерел	0.16%
52	http://ej.kherson.ua/journal/economic_15/economic_15_4.pdf	4 джерела	0.14%
53	http://elartu.tntu.edu.ua/bitstream/123456789/19333/1/Avtoreferat_Kolosivska%20V.I.pdf		0.14%
54	http://vaks.org.ua/images/visnyk_kred_kooper/Visnyk_05_29_2012.pdf		0.14%
55	http://ir.nusta.edu.ua/jspui/bitstream/doc/3321/1/3540_IR.pdf		0.14%
56	https://kkmtap.pnu.edu.ua/wp-content/uploads/sites/75/2019/11/%D0%97%D0%B1%D1%96%D1%80-%D1%82%D0%B5%D0...		0.14%
57	https://essuir.sumdu.edu.ua/bitstream-download/123456789/57082/5/Kredytni_spilky_Ukraini.pdf	2 джерела	0.14%
58	https://ua-referat.com/%D0%9F%D1%80%D0%B0%D0%B2%D0%BE%D0%B2%D0%B5_%D1%80%D0%B5%D0%B3%D1...	30 джерел	0.14%
59	https://dduvs.in.ua/wp-content/uploads/files/Structure/science/rada/d2/dissertations/1/3.pdf	2 джерела	0.14%
60	https://protocol.ua/ru/postanova_vgsu_vid_13_07_2016_roku_u_spravi_916_1979_13	5 джерел	0.14%
61	https://ukd.edu.ua/sites/default/files/2021-04/%D0%B4%D0%B8%D1%81%D0%B5%D1%80%D1%82%D0%B0%D1%86%D1%9...		0.14%
62	https://dspace.hnpu.edu.ua/bitstream/123456789/6555/1/%d0%90%d0%ba%d1%82%d1%83%d0%b0%d0%bb%d1%8c%d0%b...		0.14%
63	https://rep.dnuvs.ukr.education/server/api/core/bitstreams/306c5b3d-81d9-48ee-8024-5637a865bdec/content	2 джерела	0.14%
64	http://pravoznavec.com.ua/period/chapter/103/969/34949	5 джерел	0.14%
65	http://univer.km.ua/page/s_39_7.doc	5 джерел	0.14%
66	http://ukraine.uapravo.net/data/base54/ukr54681.htm	22 джерела	0.14%

Джерела з Бібліотеки

10

31	Студентська робота ID файлу: 1009835341 Навчальний заклад: Open International University of Hun	3 джерел	0.28%
----	--	----------	-------

44	Студентська робота	ID файлу: 1016032379	Навчальний заклад: Open International University of Human Development	5 Джерело	0.17%
45	Студентська робота	ID файлу: 1016031349	Навчальний заклад: Open International University of Human Development		0.17%
46	Студентська робота	ID файлу: 1016029664	Навчальний заклад: Open International University of Human Development		0.16%